

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№264

гр.Перник, 02 август, 2013 год.

Административен съд – Перник, в закрито заседание на втори август две хиляди и тринадесет година в състав:

СЪДИЯ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

разглежда докладваното от съдията административно дело № 822/2013 г. г. по описа на Административен съд – Перник и за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбата е от “Надежда Ви” ООД, София, против “бездействие на сектор ПП при ОДМВР Перник”. В жалбата са изложени твърдения от името на представляващия и управител на търговското дружество – жалбоподател по настоящото производство, че оспорваното писмо е отказ от страна на орган на изпълнителната власт да постанови спиране на автомобили, запорирани от посочения ЧСИ за удовлетворяване претенции на взыскател по изпълнително дело. Според оспорвания, административния орган е проявил бездействие, по повод направено от ЧСИ искане за спиране на лек автомобил, собственост на длъжник на дружеството жалбоподател. Към жалбата е приложено и писмо № 4845/30.IV.2013 на Началник сектор ПП при ОДМВР Перник до ЧСИ Добренова рег. № 751 (ПОС).

Жалбата е процесуално недопустима.

Редакционно, оспорва се бездействие на сектор “Пътна полиция” при ОДМВР Перник. Сектора е структурно подразделение в системата на областната дирекция със своето щатно разписание и служители и сектора, като цяло не е административен орган.

Отношенията между ОДМВР и ЧСИ са възникнали във връзка с изпълнително дело, по което ЧСИ е постановил спиране от движение на МПС на основание чл. 431, ал. 6 от ГПК. Началникът на сектор ПП при ОДМВР уведомил ЧСИ липсва законова регламентация, която да задължи органите на МВР да изпълнят този акт на ЧСИ, тъй като случаите при които се спира МПС от движение са изрично изброени в чл. 171 от ЗДвП.

Жалбоподателят не е страна в отношенията, развили се между орган на изпълнителна власт и ЧСИ. Безспорно, този взыскател има жизнено оправдан интерес да удовлетвори вземането си, но той не е адресат на развили се по повод постановлението на ЧСИ правоотношения между ОДМВР Перник и ЧСИ. Той не е страна по оспорване на писмото – отговор на постановлението, с което са спрени от движение МПС. В развитото се административно правоотношение страни са ЧСИ и орган на изпълнителната власт. Това, че ЧСИ вероятно е изпратил до пълномощника на взыскателя препис от становището на компетентния орган, не го прави страна с доказан правен интерес в настоящото производство. Друго, липсата на адекватно манифестирано бездействие от страна на административния орган, по отношение на неосъществено искане до него от жалбоподателя не се приема като основание за приложимостта на възможността, предвидено по чл. 257 от АПК. В конкретния случай се претендират действия от правен характер по изпълнение на акт на държавен

орган, а не изпълнение на конкретно задължение, произтичащо пряко от нормативен акт. Правоотношението не е между административен орган и гражданин или организация по смисъла на чл. 21 от АПК, а между два държавни органа във връзка с изпълнение на издаден въз основа на закона акт на единия орган.

Защитата срещу неоснователните бездействия от страна на административен орган се уреждат в глава XV, раздел II на АПК, в две хипотези. В хипотезата на чл. 256, административният орган следва да е сезиран с искане да извърши фактически действия, които е длъжен да предприеме по силата на закон, но в продължение на 14 дни бездействия. Съставомерна в този случай е липсата на активно поведение (бездействие) на компетентен орган по надлежно отправено и законово обосновано искане за извършване на конкретни фактически действия. В случаите по чл. 257 от АПК административният орган не изпълнява свое задължение, произтичащо пряко от нормативен акт и бездействието му може да се оспори безсрочно, като се прилагат съответно разпоредбите за оспорване на индивидуалните административни актове. Така уреденият правен способ се идентифицира с осъдителен иск, при предявяването на който следва да е посочен надлежният ответник и да е конкретизиран вида на претендираните фактически действия (с оглед обстоятелството, че решението се ползва с изпълнителна сила). Общото изискване и в двете хипотези е наличието на правен интерес от търсената съдебна защита, третиран като изискване за нарушени или застрашени права, свободи и интереси на съответния субект. Разликата се състои в това, че при първата административният орган следва да бъде сезиран с искане да извърши фактически действия, което е процесуална предпоставка за предявяването му; а при втората - задължението произтича пряко от нормативен акт, който жалбоподателят е длъжен да цитира, като в негова тежест е и установяване на всички факти, от които произтича твърдяното задължение. Разпоредбата на чл. 431, ал. 6 от ГПК е възможност, от която СИ може да се ползува при необходимост, но пряк адресат е органа по изпълнението, а не кредитор. Друго, административният орган е обективирал отговора си до ЧСИ на 3.IV.2013 г., а ЧСИ го е получил на 8.IV.2013 г. Основателно възниква въпроса, след като има действие от страна на АНО, независимо, че жалбоподателят не е страна в производството, с позоваване на разпоредбата на чл. 257 от АПК, дали не се цели злонамерено заобикаляне на закона, тъй като и благоприятния двумесечен срок за оспорване на акта на административния орган е изтекъл. По приложеното съдебно решение на АдмСъд-Плевен се прави констатация, че решаващия съд е приел жалба за допустима, тъй като е подадена в 14 дневен срок от узнаването на акта на административния орган, за коет в настоящия случай няма подобни доказателства.

Неоснователно жалбоподателят търси приложението на чл. 40, ал. 2 и 3 от Наредба I-45/00 г на МВР, тъй като с тази Наредба не се регулират правоотношенията между кредитор и длъжник, нито се предвижда нормативно да се спира автомобил по искане на трето лице. Цитираните разпоредби на алинеи "втора" и "трета" от чл. 40 на наредбата са в корелативна относимост към хипотезите развити в алинея "първа" на тази разпоредба.

Определено не се установява бездействие от страна на административния орган, тъй като той е извършил действия, във връзка с постъпилото от ЧСИ искане. В този смисъл е отговорът, обективиран в писмото, цитирано в определението.

Видно от съдържанието на Постановлението за временно спиране от движение на превозни средства изх. № 02834/01.IV.2013 г. на ЧСИ (наричано за краткост по-долу Постановлението), изпратено на ОД МВР сектор ПП гр. Перник е, че в конкретния случай ЧСИ е искал от органа на МВР извършването на конкретни действия във връзка с издаденото постановление, чрез които действията постановеното спиране фактически да се реализира. Доколкото ЧСИ е имал правомощието да постанови това спиране е въпрос за преценка на валидността и законосъобразността на Постановлението, което обаче не е предмет на жалбата до административния съд.

Според настоящия съдебен състав, установените фактическите обстоятелства в случая осъществяват хипотезата на чл. 271, ал. 3 от АПК. В АПК не е предвиден обаче съдебен контрол върху отказа на държавен орган да окаже поисканото му съдействие по реда на посочената разпоредба. Приложените към жалбата съдебни актове нямат задължителна сила за съда, поради което не следва да се обсъждат. При липсата на законова регламентация за съдебно обжалване на неосъществено съдействие, жалбата до съда срещу това бездействие на сезирания държавен орган е недопустима.

Предвид изложеното, Административен съд Перник, в този състав

ОПРЕДЕЛИ

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба от “Надежда Ви” ООД, София, ул. “Позитано” № 15, офис 16, представлявано от В.Й. *** против “бездействие на сектор ПП при ОДМВР Перник”.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 822/2013 г. по описа на Административен съд Перник.

Определението може да се обжалва с частна жалба в седмодневен срок от съобщението до страните пред ВАС.

Съдия:/п/